

**ÓSME ZEBRANIE ZESPOŁU SYNODALNEGO
PODCZAS II SYNODU DIECEZJI KOSZALIŃSKO-KOŁOBRZESKIEJ
luty 2019 roku**

„WIERZĘ” – „WIERZYMY”

I. MSZA ŚWIĘTA

1. Ósme zebranie zespołu synodalnego należy poprzedzić Mszą Świętą. Jeżeli jego termin nie został wyznaczony na niedzielę ani na dzień, kiedy przypada jakaś uroczystość, należy skorzystać – również w drugi czwartek miesiąca – z **fragmentów słowa Bożego na 2 Niedzielę Wielkanocy, czyli Miłosierdzia Bożego, rok A** (*Lekcjonarz Mszalny*, tom 2): Dz 2, 42-47; Ps 118, 2-4. 13-15. 22-24; J 20, 19-31. Celebrans proszony jest o **wyłoszenie homilii**, w której warto uwzględnić umieszczone poniżej myśli. **Poza drugim czwartkiem miesiąca** – jeśli przepisy liturgiczne na to pozwolą – należy wykorzystać formularz Mszy o Miłosierdziu Bożym (*Mszal Rzymski, Mszę wotywną*, nr 23) wraz z IV modlitwą eucharystyczną. Jeśli jednak, w jakiejś wyjątkowej sytuacji, zebranie zespołu nie mogłoby zostać poprzedzone Mszą Świętą albo odbywałoby się w niedzielę lub w uroczystość, na jego początku należy odczytać fragmenty Dz 2, 42-47 i J 20, 19-31, a przewodniczący zespołu proszony jest o wyłoszenie krótkiej konferencji zawierającej poniższe myśli.

2. Myśli do homilii:

a) Wyrażenie „ci wszyscy, którzy uwierzyli” (Dz 2, 44) jest jednym z pierwszych określeń wspólnoty chrześcijańskiej. Jej członków łączyła bowiem przede wszystkim **wiara w to, że Jezus powstał z martwych** i jest obiecany przez Boga Mesjaszem. Także dzisiaj ta wiara jest warunkiem wejścia do wspólnoty Kościoła. Obraz życia pierwszych chrześcijan może się wydawać wyidealizowany. Jest to jednak ponadczasowy model wspólnoty wierzących w Chrystusa. I my powinniśmy zbliżać się do tego wzoru i naśladować ten styl życia.

Wiara uczniów Jezusa budowana jest na świadectwie apostołów i na osobistym doświadczeniu Syna Bożego obecnego we wspólnocie Kościoła. W J 20, 29 Jezus nazywa błogosławionymi tych wszystkich, którzy nie widzieli, a uwierzyli. Wśród nich jesteśmy także i my. **Choć nie widzimy Jezusa w ludzkim ciele, to jednak wierzymy, że to On jest i Panem, i Bogiem.** Słuchając z wiarą słowa Bożego i otwierając się na łaskę sakramentów świętych, możemy doświadczać Jego realnej obecności, aby osiągnąć życie wieczne.

b) „Nie można wierzyć samotnie. (...) Wiara wyraża się jako odpowiedź na zaproszenie, na słowo, którego należy słuchać i które nie pochodzi ode mnie, i dlatego włącza się w dialog, nie może być jedynie wyznaniem, które płynie od jednostki. Można odpowiedzieć w pierwszej osobie: «wierzę», tylko dlatego, że należy się do wielkiej wspólnoty, tylko dlatego, że mówi się również «wierzymy». To otwarcie na eklezjalne «my» dokonuje się zgodnie z otwarciem cechującym miłość Bożą, która nie jest tylko relacją między Ojcem i Synem, między «ja» i «ty», lecz w Duchu jest także «my», wspólnotą osób. Dlatego właśnie **ten, kto wierzy, nie jest nigdy sam**, i dlatego wiara dąży do tego, by się rozpowszechniać, zapraszać innych do swej radości. Człowiek otrzymujący wiarę odkrywa, że poszerzają się przestrzenie jego «ja» i nawiązują się nowe relacje, które wzbogacają życie. Tertulian dobrze to wyraził mówiąc o katechumenie, że «po obmyciu nowego narodzenia» zostaje przyjęty w domu Matki, aby wyciągnąć ręce i wraz z braćmi modlić się «Ojcze nasz», niejako przyjęty w nowej rodzinie” (Franciszek, Encyklika o wierze *Lumen fidei*, nr 39). Dlatego wiara przeżywana we wspólnocie rodzi radość, że nie jesteśmy skazani na poszukiwanie Boga w pojedynkę i że nie powinniśmy liczyć tylko na siebie, bo mamy skarb wiary Kościoła. Wierzyć zatem to cieszyć się obecnością Jezusa oraz doświadczać pomocy przysięgłych – nie tylko tych, którzy żyją teraz obok nas, ale także świętych i błogosławionych w niebie.

II. ZEBRANIE ZESPOŁU SYNODALNEGO

1. Po podjętej na dwóch poprzednich zebraniach zespołu synodalnego refleksji nad tożsamością wiernych świeckich w Kościele i nad ich powołaniem do bycia uczniami-misjonarzami Jezusa Chrystusa, trzeba się koniecznie zatrzymać nad jeszcze bardziej podstawowym zagadnieniem, którym jest **WIARA**.

- Uczestnicy zebrania proszeni są o podzielenie się swoimi osobistymi przemyśleniami i doświadczeniami stanowiącymi odpowiedź na pytania: Czym jest dla Ciebie wiara? Jakie wydarzenia miały na nią wpływ?

2. Katechizm Kościoła Katolickiego uczy: „Wiara jest najpierw **osobowym przyłgnięciem** człowieka **do Boga**; równocześnie i w sposób nierozdzielny jest ona **dobrowolnym uznaniem całej prawdy, którą Bóg objawił**. Jako osobowe przyłgnięcie człowieka do Boga i uznanie prawdy, którą On objawił, wiara chrześcijańska różni się od wiary w osobę ludzką. Jest więc słuszne i dobre powierzyć się całkowicie Bogu i wierzyć w sposób absolutny w to, co On mówi. Byłoby rzeczą daremną i fałszywą pokładać taką wiarę w stworzeniu” (nr 150).

Wiara jest więc **spotkaniem osób – Boga i człowieka**. W tym spotkaniu istotne są trzy sprawy:

a) wiara to dar i łaska – łaska Boga jest uprzedzająca i wspomagająca; wiara ukazuje się więc jako powołanie, którym Bóg obdarowuje człowieka;

b) wiara to odpowiedź – słowo Boże nie ogranicza się do nauczania, lecz jest też rodzajem prowokacji; wyzwala bowiem konieczność zajęcia zdecydowanego stanowiska; słowo Boże jest więc nie tylko objawieniem i odkrywaniem Bożego planu zbawienia, ale zaproszeniem do osobistej odpowiedzi; człowiek obdarowany wolną wolą może to zaproszenie Boga przyjąć albo odrzucić; nie może jednak pozostać bierny;

c) wiara to zaufanie Bogu – nie jest tylko zgodą intelektualną, czyli przyjęciem rozumem, że Bóg istnieje, ani jedynie posłuszeństwem moralnym, czyli czynieniem tego, co nakazuje Bóg; wiara angażuje całego człowieka ze wszystkimi jego zdolnościami; „Wierzący to ten, który zgadza się poddać i oddać Bogu z wiarą, dać Bogu całkowity kredyt zaufania, przyjmując, że On jest prawdą, zaufać nie sobie samemu, ale Jemu i stać się w ten sposób wewnętrznie mocnym i prawdziwym mocą i prawdą Boga” (kard. Yves Congar).

3. Dojrzała wiara ma trzy wymiary:

a) intelektualny = „wiem”:

- wiara **pogłębiana intelektualnie** nie opiera się jedynie na jakichś wewnętrznych intuicjach, lecz angażuje rozum; zachęca do lektury i rozmowy na temat wiary;
- wiara **zróżnicowana** pozwala na odróżnianie podstawowych elementów wiary od drugorzędnych, mniej istotnych;
- wiara **krytyczna i samokrytyczna** kształtuje umiejętność oceny różnych życiowych spraw na podstawie słowa Bożego; chroni przed zabobonem i fałszywym obrazem Boga;

b) emocjonalny = „kocham”:

- wiara **twórcza** jest źródłem nowych motywacji i form życia wiary; poddaje się poruszeniom Ducha Świętego; nie boi się zmian;
- wiara **stała** jest zaangażowaniem na długi czas; służy trwałemu dobru, a nie tylko chwilowej korzyści; nie poddaje się modom i impulsom;
- wiara **komunikatywna i otwarta** nie unika dialogu; nie przeżywa zagrożenia, ale odznacza się szacunkiem przy spotkaniu z ludźmi innych religii i kultur, a także z niewierzącymi;

c) praktyczny = „działam”:

- wiara **dynamiczna i aktywna** znajduje przełożenie na działania; prowadzi do aktywnego zaangażowania we wspólnocie Kościoła i dostrzegania w niej doskonałej przestrzeni do realizacji i rozwoju;
- wiara **konsekwentna i spójna** zakłada głęboki wewnętrzny związek pomiędzy wiarą przeżywaną a wiarą wyznawaną, pomiędzy ewangelicznym programem życia a własnym postępowaniem.

- Uczestnicy zebrania proszeni są o podzielenie się swoimi refleksjami stanowiącymi odpowiedź na pytanie: Czy i w jaki sposób realizujesz w **Twojej wierze** te trzy wskazane wyżej wymiary?

4. W swoim liście na otwarcie synodu diecezjalnego biskup Edward Dajczak, odwołując się do słów kard. Józefa Ratzingera, napisał: „Nikt nie może mieć Chrystusa tylko dla siebie! Ewangelia nie jest pisana w stylu «ja», lecz «my»: Nie modlimy się «Ojcze mój», lecz «Ojcze nasz»; nie «chleba mojego powszedniego daj mi», lecz «chleba naszego powszedniego»; nie «wybaw mnie od złego», lecz «wybaw nas». **Chrystus żyje w wielkim «my» swojego Kościoła** i tylko w tym wielkim «my» dzieci Bożych możemy być z Nim.”

- Uczestnicy zebrania proszeni są o podzielenie się swoimi refleksjami stanowiącymi odpowiedź na pytanie: Jakie znaczenie ma dla **Twojej wiary** wspólnota Kościoła, zwłaszcza w wymiarze parafialnym?

5. Ostatnie pytanie należy postawić na zakończenie zebrania każdemu z jego uczestników:

- Co było dla Ciebie ważne podczas dzisiejszej Mszy i zebrania zespołu synodalnego? Co zabierasz ze sobą?